

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Luksemburg przeciwko Komisji**(Sprawa T-258/14)**

(2014/C 223/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: L. Delvaux, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów P.-E. Partsch, A. Steichen, D. Waelbroeck oraz D. Slater, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 marca 2014 r. nakazującej Luksemburgowi udzielenie informacji dotyczących praktyki wydawania indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2014) 1986 final, którą Komisja nakazała skarżącej, na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenie nr 659/1999⁽¹⁾, przedstawienia pełnej listy indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego wydanych w latach 2010, 2011 i 2012 na rzecz luksemburskich przedsiębiorstw wchodzących w skład grupy lub legalnej struktury tworzonej przez jedno lub kilka przedsiębiorstw mających siedzibę poza Wielkim Księstwem Luksemburga.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 rozporządzenia nr 659/1999 oraz prawa skarżącej do obrony w zakresie, w jakim Komisja nie dysponowała minimalnym zakresem informacji wymaganych dla wydania nakazu udzielenia informacji, podczas gdy jej uprawnienia dochodzeniowe uzależnione są od posiadania przez nią wystarczających i obiektywnych informacji faktycznych uzasadniających podejrzenie popełnienia naruszenia. Zdaniem skarżącej wystosowane przez Komisję żądanie udzielenia informacji ma w rzeczywistości charakter rozpoznawczy, co pozostaje w sprzeczności z prawem do obrony.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim i) nie ma związku między informacjami już będącymi w posiadaniu Komisji a charakterem i zakresem informacji, których udzielenia Komisja żąda od skarżącej; ii) nakaz udzielenia informacji wykracza poza to, co odpowiednie i konieczne do realizacji przez Komisję zamierzonych przez nią celów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, jako że Komisja nie przedstawiła powodów uzasadniających wydanie zaskarżonego nakazu, ani wyraźnie nie sprecyzowała twierdzeń, które zamierza sprawdzić.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 i 5 TUE oraz wkroczenia w kompetencje państw członkowskich w zakresie podatków bezpośrednich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (CE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu unii Europejskiej (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Luksemburg przeciwko Komisji**(Sprawa T-259/14)**

(2014/C 223/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: L. Delvaux, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów P.-E. Partsch, A. Steichen, D. Waelbroeck oraz D. Slater, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 marca 2014 r. nakazującej Luksemburgowi udzielenie informacji dotyczących systemu opodatkowania przychodów uzyskiwanych z tytułu praw własności intelektualnej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2014) 1987 final, którą Komisja nakazała skarżącej, na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenie nr 659/1999⁽¹⁾, udzielenia informacji dotyczących systemu opodatkowania przychodów uzyskiwanych z tytułu praw własności intelektualnej.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty w przeważającej mierze identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-258/14 Luksemburg przeciwko Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (CE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu unii Europejskiej (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2014 r. – Vattenfall Europe Mining i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-260/14)

(2014/C 223/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vattenfall Europe Mining AG (Cottbus, Niemcy), Vattenfall Europe Sales GmbH (Hamburg, Niemcy) i Vattenfall GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: U. Karpenstein i C. Johann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na braku zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie pierwszym skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż w ramach przepływów finansowych regulowanych przez Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemiecką ustawę o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) wykorzystywane są „zasoby państwowe” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE:

- przyznanie w drodze ustawy korzyści nie jest wystarczające, aby spełnić kryterium uznania za pomoc, jeśli nie są wykorzystywane zasoby państwowe; zasoby państwowe nie są zaś wykorzystywane, skoro dopłata EEG jest uiszczana jedynie przez podmioty prywatne; pobrane przychody nie mogą zaś zostać przypisane państwu gdyż brak jest stałej kontroli z jego strony oraz rzeczywistego wykorzystania tych środków przez państwo;